

ЧАСОПИС КИЇВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ ПРАВА

Український науково-теоретичний часопис

Заснований
у жовтні 2001 року

2020/3

Виходить
4 рази на рік

Київський університет права НАН України
Інститут держави і права імені В.М. Корецького НАН України

ISSN 2219-5521

«Часопис Київського університету права» внесено до переліку фахових видань
за спеціальністю «Юридичні науки», категорія «Б»
(наказ Міністерства освіти і науки України № 1643 від 28.12.2019)

Журнал внесено до міжнародних наукометричних баз

HeinOnline (США)
та
«Index Copernicus International» (Польща)

Рекомендовано до друку
Вченою радою Інституту держави і права імені В.М. Корецького НАН України
(протокол № 6 від 24.09.2020)
Вченою радою Київського університету права НАН України
(протокол № 1 від 06.10.2020)

Передплатний індекс 23994

<i>Мельник І.І.</i> Позитивне забезпечення охорони прав позичальників споживчих кредитів	218
<i>Менюк Д.О.</i> Реалізація принципу об'єктивної істини при перегляді судових рішень у цивільному процесі України	223
<i>Олійник Л.А.</i> Окремі аспекти відшкодування моральної шкоди суб'єктам господарювання у практиці європейського суду з прав людини	227
<i>Часовников Д.В.</i> Підстави застосування адміністративно-господарських санкцій на ринку цінних паперів	233
Проблеми права інтелектуальної власності	
<i>Бошицький Ю.Л.</i> Деякі організаційно-правові аспекти удосконалення правової охорони інтелектуальної власності в сучасній Україні	239
<i>Будка Р.В.</i> Правова охорона авторського права і суміжних прав у Чеській Республіці та досвід України	247
<i>Вішар Ю.Ю.</i> Правовий блокчейн квалітативного патентування об'єктів інтелектуальної власності на лікарські засоби	253
<i>Кузьмич І.І.</i> Законодавча конвергенція щодо патентування об'єктів інтелектуальної власності на біотехнології	259
<i>Тимошенко Є.А.</i> Проблема визначення права віртуальної власності як об'єкту правовідносин	264
Аграрне, земельне та екологічне право	
<i>Бусуйок Д.В.</i> Види медіації як форми вирішення земельних спорів	268
Кримінальне право та кримінологія	
<i>Лисодед О.В.</i> Служба пробації Латвії: правові засади діяльності	273
<i>Сіроткіна М.В.</i> Поняття та зміст правового компромісу у кримінальному процесі: концептуальні підходи	280
<i>Ховлун О.С.; Домбровська О.В., Муляр Г.В.</i> Кримінальні правопорушення у сфері інформаційних технологій: особливості розслідування	285
<i>Часова Т.О., Савчук М.А.</i> Забезпечення прав та свобод особи під час повідомлення про підозру	289
<i>Андросович Л.Г.</i> Актуальні питання протидії організованій злочинності у фінансовій сфері: міжнародний аспект	292
<i>Бабій А.Ю.</i> Екстремізм як соціальне явище і правова категорія	296
<i>Бурда О.М.</i> Загальносоціальні заходи запобігання крадіжкам у мережі роздрібної торгівлі	303
<i>Семенюк І.М.</i> Досвід Європейського суду з прав людини щодо обґрунтування відповідних рішень в аспекті положень про звільнення засуджених від покарання	309
<i>Тарасенко О.Ю.</i> Аналіз призначення покарання за порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керують транспортними засобами	313
<i>Шрамова О.С.</i> Справа про початок людського життя	320
Правова система України й міжнародне право, порівняльне правознавство	
<i>Малишева Н.Р., Гурова А.М.</i> Правові засади кібербезпеки космічної діяльності в США: досвід для України	325
<i>Медведева М.О.</i> Юрисдикційні питання у справі <i>Ogoni</i>	332
<i>Mushak N.B., Zaporozhets A.Y.</i> Law Enforcement Cooperation of the Member States of the European Union	338
<i>Софінська І.Д.</i> Паспорт: глобальні виклики – локальні рішення	342
<i>Шпакович О.М., Пеньковська С.М.</i> Співвідношення суверенітету держав-членів і наднаціональності міжнародних організацій	349
<i>Шумило М.М.</i> Соціальна доктрина католицької церкви як першооснова виникнення правового регулювання у сфері соціального захисту в Європі	353
<i>Грамацький Е.М.</i> Євроінтеграційні процеси та міжнародне приватне право: окремі аспекти	357
<i>Ляшенко Р.Д., Добровінський М.М.</i> Тлумачення Європейської конвенції про захист прав людини та основних свобод у світлі сучасних концепцій праворозуміння	361
<i>Панченко І.М.</i> Проблеми делімітації Азовського моря та Керченської протоки	365
<i>Переверзева О.С., Гаджієв В.Ф.</i> Особливості правової природи Міжнародної групи з протидії відмиванню брудних грошей (ФАТФ)	370
<i>Плахотнюк Н.В., Іржова М.А.</i> Юрисдикція міжнародного кримінального суду щодо злочину агресії	374
<i>Харчук О.О.</i> Економічна складова реалізації сталого розвитку	378
<i>Задорожній О.О.</i> Приватні космічні польоти: правове регулювання в США	382
<i>Музыка V.V.</i> New wine in old bottles: applicability of the rules on attribution to cyber attacks committed against objects of critical infrastructure	388
<i>Овечкіна О.С.</i> Способи вирішення колізійних питань статусу юридичних осіб у праві ЄС та в законодавстві деяких його держав-членів	392
<i>Петренко А.А.</i> Акти ОЕСР як інструменти м'якого міжнародного права	398
<i>Салаев Т.Г.</i> Опыт зарубежных стран в контексте усовершенствования административно-правового обеспечения информационной безопасности в таможенной сфере Украины	403
Юридична освіта	
<i>Назаров І.В.</i> Вища освіта та академічна доброчесність – проблеми поєднання	408

них биотрансплантологией, биоклонированием и биороботизацией, относительно определения правового статуса данных объектов.

Исследовано, что качественное обеспечение охраны и защиты объектов интеллектуальной собственности заключается в разработке релевантной законодательной процедуры на узкоспециализированной компетентной почве с учетом постоянной динамической и инновационной интеллектуальной эксклюзивности.

Ключевые слова: объекты интеллектуальной собственности, законодательная конвергенция, биотехнологии, биопатентование, депонирование штаммов, биосимиляры, биоклонирование, биороботы.

Summary

Iryna Kuzmich. Legislative convergence on patenting of intellectual property on biotechnology.

Combining the results of intellectual activity in a single biotechnology and the formation of a set of property (exclusive) intellectual patent rights to such technology, lead to a comprehensive expansion of the sectoral use of biotechnology: food and agricultural, drugs and industrial products, drugs, diagnostics and reagents, environmental, biological, resource and practical; – from microorganisms to artificial intelligence with obtaining high liquidity of biotechnological products, the main motive of unfair competition.

First of all, there is a need to reveal the uniqueness of biotechnology as an object of intellectual property, therefore, on the example of biosimilars proved that biotechnological drugs – substances of protein nature, which are fundamentally different from conventional synthetic drugs, both in structure and technology production. Therefore, the creation of similar drugs, so-called biosimilars, requires the formation and application of new thinking, abandonment of “generic” habits, with new highly qualified personnel in the field of biotechnology to study biosimilarity (biosimilarity), with a special approach to development, research, production control and taking into account when granting patentability to intellectual property objects on biotechnology.

Undoubtedly, this study proved that intellectual property on biotechnology has properties and natural ability that cause individual variability in composition and content, respectively, which actually confirms the inauthenticity of other intellectual property, outlines the prospects for the separation of biotechnology into an independent legal field. with the use, according to the author, within its own proposal, strengthening measures to protect intellectual biotechnological information, in such a way as legal tokenization.

Thus, a legislative space is created, where international legal acts are of a recommendatory nature in ensuring the protection of intellectual property rights, in particular, in biotechnology, while, taking into account the above specificity, legal existentiality of biopatents, where the law must be important in content information, to be an instruction for clear actions in the context of the transformation of legal regulation in this area, is an unacceptable incompetence in national legislation, which leads to the so-called legislative default and legislative convergence.

Also, issues related to the use of intellectual property innovations in biotechnology in the form of transplantation, cloning, robotics, which entail legal and socio – ethical obligation and urgency of the model and structure of legal regulation to determine the legal status of these intellectual property. In addition, the indicators of chronological dynamics are reflected and the obvious aspects of the unfinished legal framework are indicated, the consequences of deep transformational transformations are exposed, with the prevention of transition from chaotic lawmaking to legal collapse in case of inaction, incompetence and untimely solution of accumulated legislative problems.

Key words: intellectual property, legislative convergence, biotechnology, bio-patenting, strain disposal, biosimilars, biocloning, biorobots.

DOI: 10.36695/2219-5521.3.2020.47

УДК 347.2

Є.А. ТИМОШЕНКО

*Єлизавета Анатоліївна Тимошенко, асистент кафедри Вінницького національного аграрного університету**

ORCID: 0000-0001-6852-6242

ПРОБЛЕМА ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВА ВІРТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ЯК ОБ'ЄКТА ПРАВОВІДНОСИН

Постановка проблеми. В умовах розвитку інформаційного суспільства спостерігається розширення традиційного кола об'єктів цивільних правовідносин за рахунок так званих «віртуальних речей», внаслідок чого виникають питання теоретичного та практичного характеру, які потребують додаткового дослідження. Існує проблема трансформації об'єктів права власності у зв'язку із розвитком інформаційних технологій та як наслідок – відсутність належних і реальних гарантій суб'єктивних прав власників. Все більшого значення набуває феномен віртуалізації власності, коли об'єкти існують не реально, а у нематеріальному, позареальному світі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичною основою дослідження є наукові роботи таких учених, як Р. Еннан, К.Г. Некіт, В.Г. Пилипчук, А.І. Савельєв, В.М. Селіванов, В.А. Федоров, Є.О. Харитонов, О.І. Харитонова, В.С. Цимбалюк, М.В. Якушева, О.С. Яворська.

© Є.А. Тимошенко, 2020

* *Yelizaveta Tymoshenko, Assistant of department of Vinnitsia National Agrarian University*

Формулювання мети статті. Метою даної статті є комплексне дослідження теоретичних і практичних проблем визначення об'єктів віртуальної власності в інформаційному суспільстві. А також порівняння прав віртуальної та інтелектуальної власності.

Виклад основного матеріалу. Останнім часом термін «інформаційне суспільство» активно входить в сферу вивчення юристів, які формують власне його бачення та розуміння, визначають межі. Це поняття покликане зобразити об'єктивну тенденцію нового етапу еволюції цивілізації, пов'язаного з появою інформаційних і телекомунікаційних технологій, нових потреб та нового способу життя. Інформаційне суспільство приходить на зміну індустріальній добі і формує перелік нових цінностей у повсякденному житті сучасної людини, є одним із етапів постіндустріального періоду, і прослідковується не як явище, що вже відбулося, а як активний процес, пов'язаний із різними сферами життєдіяльності людства¹.

Сьогодні природу інформаційного суспільства розуміють як: колективний інтелект, колективний розум, системну властивість сукупності індивідуальних розумів людей, колективна пам'ять, колективне рішення тощо. Головною ознакою виступають обмін інформацією, здатність її використовувати, обмінюватися нею тощо.

З одного боку, процес формування інформаційного суспільства є одним із елементів більш обсягового явища – глобалізації, з іншого – цей процес у різних державах відбувається різними темпами. Потенціал суспільства на цьому етапі визначається не лише рівнем розвитку інформаційних та медіа-структур, а й рівнем розвитку інформаційної культури в суспільстві. У цих умовах з'являються нові суб'єкти та об'єкти права власності. Такими потенційними суб'єктами відносин можуть стати штучний інтелект (роботи) та віртуальні організації. До об'єктів права власності у віртуальному середовищі належать комп'ютерні програми, бази даних, вебсайти, мультимедія, твори мережевого мистецтва, доменні імена, цифровий контент, тобто інформаційне наповнення простору в Інтернеті (як опублікований твір у цифровій формі, так і будь-яка інша інформація: цифрова музика, потокова демонстрація відео, комп'ютерні ігри).

Слід розпочати з визначення легального поняття доменного імені, яке міститься у кількох нормативних актах.

Так, поняття домену визначено у ст. 1 Закону України «Про телекомунікації», відповідно до якої домен – це частина ієрархічного адресного простору мережі Інтернет, яка має унікальну назву, що її ідентифікує, обслуговується групою серверів доменних імен та централізовано адмініструється.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», доменне ім'я – це ім'я, яке використовується для адресації комп'ютерів і ресурсів в Інтернеті. Отже, чинне законодавство не містить єдиного підходу до розуміння цих термінів і недостатньо детально регулює цю сферу відносин, що породжує проблеми при спробах визначення правової природи доменного імені. Але не зважаючи на це, комбінація літер, що становлять доменне ім'я, доволі часто сьогодні захищається за допомогою реєстрації доменного імені як торговельної марки, під якою згідно зі ст. 492 ЦК України розуміється будь-яке позначення або будь-яка комбінація позначень, які придатні для вирізнення товарів (послуг), що виробляються (надаються) однією особою, від товарів (послуг), що виробляються (надаються) іншими особами.

Неоднозначною є правова природа вебсайту, як нового об'єкта віртуальної власності. Вебсайт вважається комплексним об'єктом, тому що він може складатись із кількох різних творів, таких як музика, відео чи аудіофайли, графічний дизайн і т. д., що забезпечують доступ юридичних і фізичних осіб до інформаційних ресурсів та інформаційних послуг певного суб'єкта за унікальною адресою у мережі Інтернет.

Наступним об'єктом, щодо якого постає питання, чи є він об'єктом права власності – це криптовалюта. Навесні 2017 р. у Японії було прийнято перший у світі законодавчий акт, який визначив правовий статус віртуальних. Згодом ще більше 20 країн світу закріпили цей термін у законодавстві. Але проблема в тому, що у всіх різняться підходи до її визначення, що ускладнює міжнародні відносини з цього приводу. Для прикладу, в Німеччині криптовалюта – це приватні гроші, в Ізраїлі – товар, в Японії і Австралії – фінансовий інструмент, у Великобританії – нематеріальний (віртуальний) актив. В Україні були спроби закріпити правовий статус криптовалюти, але поки що вона залишається у сірій зоні.

Але це лише частина термінів, які офіційно закріплені у вітчизняному законодавстві. Віртуальна реальність здатна повністю відтворювати наш фізичний світ. Таким чином, віртуальне середовище – це тривимірний версія реального світу, феномен, з десятками мільйонів користувачів по всьому світу і товарообігом на десятки мільярдів.

Віртуалізація власності проявляється у формуванні механізму привласнення та ринкового обороту нематеріальних активів, що не є об'єктами інтелектуальної власності, а також у створенні й діяльності віртуальних організацій. Дані об'єкти можуть мати високу економічну вартість, що вимагає їх правового регулювання і захисту. Прийнято вважати, що віртуальні об'єкти беруть свій початок з онлайн ігор. Саме там нематеріальні речі, ігрові предмети, спеціальні можливості, додаткові життя тощо почали набувати цінності і активно входить в товарообіг. Таким чином поняття віртуальної власності є більше економічним, а не юридичним. Звідси і випливає, що цей термін не відображає правову природу віртуальних об'єктів з позиції речового права².

Віртуалізація – це перенесення або створення нових об'єктів у нематеріальному світі, рівноцінних матеріальним речам. Власне визначення поняття віртуальної власності спочатку було запропоноване Ч. Блейзером – це стійкий комп'ютерний код, який зберігається не у віддаленій ресурсній системі, де одній чи більше особам надаються повноваження контролювати комп'ютерний код, у тому числі відстороняти усіх інших осіб.

Віртуальна власність характеризує нематеріальні об'єкти, що виступають як відображення окремих властивостей матеріальних чи нематеріальних речей. Таким чином, важливим напрямом трансформаційних перетворень у системі відносин власності у зв'язку із формуванням інформаційного суспільства є зміна та виникнення нових об'єктів власності. Зміни відбуваються також у суб'єктному складі: розпорошення суб'єктів власності, їх віртуалізація інституціоналізація та деперсоніфікація.

Ще з римського права речі поділяються на тілесні (*res corporales*) та безтілесні (*res incorporales*). Тілесні речі розумілись як осяжні, ті, що можна побачити і відчутти, а безтілесні – ті, яких не можна торкнутись, але вони існують за законом. Сучасні правові системи переважно застосовують такий же підхід до поділу речей. Але в Україні він дещо відрізняється. Так, за вітчизняним правом деякі безтілесні явища, як-от електроенергія або газ, прирівнюються до речей завдяки їхній схожості з тілесними речами. Згідно з українською концепцією права власності, об'єктом права власності може бути як тілесна річ, так і безтілесна.

Так, у ст. 316 ЦК України вказано, що об'єктом права власності є річ (майно). А згідно зі ст. 190 ЦК України майном як особливим об'єктом вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки. Майнові права є неспоживною річчю. Таким чином, поняття «річ» в українському законодавстві тлумачиться широко та включає не лише предмети матеріального світу, а й безтілесні речі.

Також варто звернути увагу, що віртуальна власність так само, як і інтелектуальна, є нематеріальною, і через це вона досить часто змішується з нею. Інколи зустрічаються припущення, що інтелектуальна власність входить до віртуальної власності. Але поєднувати ці поняття не варто, оскільки поняття віртуальної власності було впроваджено саме задля позначення об'єктів, які існують не в матеріальному світі, а у віртуальній реальності³. Згідно зі ст. 418 ЦК право інтелектуальної власності визначено як право особи на результат інтелектуальної творчої діяльності або на іншій об'єкт права інтелектуальної власності, визначений цим Кодексом та іншими законами. Також об'єктами права інтелектуальної власності є твори науки, літератури і мистецтва, відкриття, винаходи, корисні моделі, промислові зразки, раціоналізаторські пропозиції, знаки для товарів і послуг, результати науково-дослідних робіт. Вони зовсім не збігаються з об'єктами віртуального світу.

Досить часто онлайн-ресурси записують до інтелектуальної власності. Але вони, як сторінки, не мають нічого спільного з нею. Вони були розроблені, щоб мати однакові характеристики з реальними рухомими речами. Для зручності людей та ширшого доступу з будь-якої точки планети. Підкреслимо, що єдина схожість між віртуальною та інтелектуальною власністю полягає в тому, що і та, і інша стосуються нематеріальних інтересів.

Для кращого розрізнення цих прав потрібно надати віртуальній власності ознаки.

1. Конкурентоспроможність об'єктів віртуальної власності. Тобто властивість об'єкта, за якої він може в певний час контролюватися однією особою. Відсутність конкуренції дає змогу створювати і розповсюджувати копії об'єкта з практично нульовими витратами. Наприклад, піратські фільми чи музика, програмне забезпечення комп'ютера – все це можна знайти у вільному доступі в Інтернеті, але це все нелегальні копії. Конкуренція у фізичному світі забороняє третім особам користуватись чужими речами без належного дозволу. Тож не варто забувати, що кіберпростір вже став частиною звичного життя і злочини там повинні мати такі ж наслідки, як і в реальному світі.

Інтелектуальна власність заснована на іншому. Обмеження у її використанні виникають зі спеціальних прав, що забезпечуються законом.

2. Стійкість – об'єкт віртуальної власності не припинить своє існування з вимкненням комп'ютера, на відміну від об'єкта інтелектуальної власності. А наприклад промова буде захищатись лише після того, як вона зафіксується на матеріальному носіїві.

3. Взаємодія – не лише автор має доступ та може взаємодіяти з об'єктом, а й інші учасники кіберпростору залучаються до цього. Віртуальні об'єкти активно беруть участь у товарообігу нарівні з матеріальними речами.

4. Цінність, що додана користувачем – унікальне оформлення сайту, цікава інформація що там розміщена, і багато іншого, що може підвищити ціну на об'єкт.

Висновки. Потрібно виділяти об'єкти віртуальної власності з-поміж інших. На сьогодні інформатизація суспільства суттєво випереджає законодавчі бази багатьох країн. Тож потрібно швидше адаптуватись, приймати та окреслювати межі дії віртуальних об'єктів. Адже чим довше ці поняття не будуть врегульовані, ти більше на території України буде «сірих схем» з товарообігом віртуальних об'єктів. Визнання віртуальних об'єктів майном відкриває можливості для захисту прав їхніх володільців за допомогою нормативно-правових актів та їх подальший законодавчий розвиток. Слід розмежовувати право віртуальної власності у реальному світі – це право інтелектуальної власності (де йдеться не про право на річ, а про право на права). Право віртуальної власності у віртуальному світі – це право не тільки на ігрові предмети (створені або придбані гравцем за віртуальну валюту або реальні гроші), віртуальна нерухомість і все те, що перебуває у віртуальному світі та може бути об'єктом правочинів, а й нові специфічні об'єкти, як доменні імена, вебсайти, криптовалюти тощо.

Підсумовуючи аналіз вітчизняного законодавства та нормативно-правових актів, які використовуються на міжнародній арені, можна безсумнівно вказати, що поява і розвиток мережі Інтернет трансформує виникнення феномена віртуалізації власності, коли об'єкти існують не реально, а у нематеріальному, позареальному світі. Віртуалізація власності проявляється у формуванні механізму привласнення та ринкового обороту нематеріальних благ, що є не тільки об'єктами інтелектуальної власності, а й об'єктами права власності.

¹ Masuda Y. The Information Society as Post-Industrial Society / Y. Masuda; Institute for the Information Society. Washington, D.C.: Pub. WorldFutureSociety, 1981. 171 p.

² Еннан Р. Правовий режим «віртуальної власності»: поняття, ознаки, сутність і правова природа. *Теорія і практика інтелектуальної власності*. 2019. № 3. 125 с.

³ Харитонов О.І., Харитонов С.О. Віртуальна власність та право інтелектуальної власності. *Спогади про Людину, Вченого, Цивіліста-епоху*; за заг. ред. Р.О. Стефанчука. Київ: АртЕк, 2017. 734 с.

Резюме

Тимошенко Є.А. Проблема визначення права віртуальної власності як об'єкта правовідносин.

У статті надано результат дослідження наукових праць та практичних застосувань поняття права віртуальної власності. Запропоновано визнати об'єкти майном, щоб мати змогу належним чином захищати їх згідно із законодавством. Віртуальна власність представлена як власність на нематеріальні об'єкти, що виступають як відображення окремих властивостей матеріальних чи нематеріальних речей. Об'єкти віртуальної власності розглядаються через ознаки: конкурентоспроможність, стійкість, взаємодія, цінність, що додана користувачем.

Ключові слова: віртуальна власність, віртуалізація, інтелектуальна власність, нематеріальні об'єкти, право власності, інформатизація.

Резюме

Тимошенко Є.А. Проблема определения права виртуальной собственности как объекта правоотношений.

В статье представлен результат исследования научных работ и практических применений понятия права виртуальной собственности. Предложено признать объекты имуществом, чтобы иметь возможность должным образом защищать их согласно законодательству. Виртуальная собственность представлена как собственность на нематериальные объекты, выступающие отражением отдельных свойств материальных или нематериальных вещей. Объекты виртуальной собственности рассматриваются через признаки: конкурентоспособность, устойчивость, взаимодействие, ценность, добавленная пользователем.

Ключевые слова: виртуальная собственность, виртуализация, интеллектуальная собственность, нематериальные объекты, право собственности, информатизация.

Summary

Yelizaveta Tymoshenko. The problem of determining the right of virtual property as an object of legal relations.

The article presents the result of research of scientific works and practical applications of the concept of virtual property law. It is proposed to recognize the objects as property in order to be able to properly protect them in accordance with the law. Virtual property is represented as ownership of intangible objects that act as a reflection of certain properties of tangible or intangible things. Virtual property objects are considered through the features: competitiveness, stability, interaction, value added by the user. The objects of ownership in the virtual environment include computer programs, databases, websites, multimedia works, works of network art, domain names, digital content, this is to say information content of the Internet (both published work in digital form and any other information: digital music, video streaming, computer games). But these are only part of the terms that are officially enshrined in domestic law. The virtual environment is a three-dimensional version of the real world - a phenomenon with tens of millions of users worldwide and a turnover of tens of billions.

To better distinguish these rights, we need to give the virtual property signs.

1. Competitiveness of virtual property. That is, a property of an object for which it can be controlled by one person at a time.
2. Sustainability – A virtual property will not cease to exist when the computer is turned off, unlike an intellectual property.
3. Interaction – not only the author has access and can interact with the object, but other participants in cyberspace are involved.

Virtual objects are actively involved in the circulation of goods on a par with material things.

4. The value added by the user – the unique design of the site, interesting information that is placed there, and much more that can increase the price of the object.

Key words: virtual property, virtualization, intellectual property, intangible objects, property rights, informatization.